

Ďuro červenák

Nad temným hrobom zelený očí svit...

Práve keď pokľakol na kamenistý breh a načrel do dlaní chladnú vodu z jazierka, Goryvladovo zavrčanie ho upozornilo na prítomnosť čohosi cudzieho. Černokňažník prekvapene zdvihol hlavu.

Na nevysokéj skale nad jazierkom sa krčil chlap. Hučanie vody, tryskajúcej z pukliny v skalnej stene, mu umožnilo prikradnúť sa celkom blízko bez toho, aby Rogan začul čo i len šuchnutie. Našťastie Goryvladove zmysly sa oklamať nedali.

"Hej, ty!" zakričal muž zlostne. "Neopováž sa napiť z toho jazierka!"

Černokňažník sa dôstojne, bez zbytočného náhlenia vstýčil a prižmúril oči do večerného slnka. Žeravé lúče prenikali korunami stromov akurát za krikľúňovým chrchtom, takže sa Roganovmu zraku ukázala iba zhrbená čierna silueta, lemovaná zdrapmi otrhanej suknice.

"A to už prečo?" opáčil.

"Vari ti vrany vyzobali oči?" završtal zhrbenec, zjavne podráždený Roganovým nevzrušeným tónom. "Nevidíš ten plot?"

Čiernovlasý jazdec venoval kratučký pohľad polozhnitej latkovej ohrádke okolo vodnej priehlbiny a pokrčil ramenami. "Vidím. Znamená to niečo?"

"Znamená to, že stojíš na posvätnéj pôde! Napiť sa z tŕňky môžeš len vtedy, keď obetuješ duchovi prameňa!"

"Ach tak," prikývol Rogan. "Predpokladám, že ty si strážca prameňa a duchov prostredník, takže v jeho mene prijímaš všetky dary."

Muž zneistel, zrejme premknutý podozrením, že si z neho cudzinec uťahuje. "Presne tak," zakričal po chvíli váhania. "Zlož obeť alebo vypadni, inak privolám ducha! Neznáša votrelcov a ak nejakého dostane do pazúrov, ten hŕup ani nestihne oľutovať svoju opovážlivosť!"

"Len pokojne, priateľu, určite preňho niečo nájdem," vyhlásil černokňažník, obrátil sa k svojmu vraníkovi a zvesil zo sedla poŕnú fľašu. "Prevezmeš dar?" vrátil sa zrakom naspäť k prameňu. Neznámy kamsi zmizol, no čoskoro sa vynoril spoza skaliska na opačnom brehu jazierka. Goryvlad s vrčaním vyceril zuby.

"Kľud, Gorja," položil Rogan vlkovi dľaň na šiju a zároveň pokynul mužovi, ktorého dravcov chraplavý hlas primrazil na mieste. "Nemusíš sa báť, neublíži ti. Poď bližšie."

Strážca prameňa obozretne obišiel vodnú priehlbinu a po klzkých kameňoch prešiel cez potok, čo z nej vyrážal smerom do údolia. Až teraz si ho mohol Rogan prezrieť pozornejšie. Neznámy bol mladý, sotva prekročil tridsiatku, no zarastená tvár, špinavé dlhé vlasy a predovšetkým chorobou pokrútená postava mu poriadne pridávali na veku.

"Mám tu výbornú jablkovú pálenku," začapotal Rogan obsahom čutory. "Myslíš, že táto žertva ducha uspokojí?"

Hrbáč prestal poškľuľovať po vlkovi a náhlivo prikývol. "Áno, to by malo stačiť."

"Akým spôsobom mám obetovať? Vylejem pálenku do vody?"

"Nie, to nie." Strážca prameňa rýchlo prikročil k Roganovi a takmer mu vytrhol nádobu z rúk. "Ja prijmem obeť a mojím prostredníctvom bude uspokojený aj duch." S tým odštopľoval fľašu a

poriadne si z nej uhol. Oči sa mu zaligotali a z hrdla unikol slasťný vzdych.

"Je duch spokojný?" opýtal sa Rogan.

"Áno, veľmi," prisvedčil mrzák a znova priložil čutoru k perám. "Myslím, že môžeš napojiť aj svojho koňa."

"To je od teba veľkorysé." Černokňažník vzal vraníka za uzdu a zaviedol ho k jazierku. "Povedz," neodpustil si, "ako ten duch vlastne vypadá? Videl si ho už niekedy?"

Hrbáč sa opäť napil, zavzdychal, utrel si ústa chrbtom dlane a zazátkoval frašu. "Nerob zo mňa hlupáka, človeče. A zo seba tiež nie. Neveríš predsa, že tu nejaký duch naozaj sídli, že nie?"

Rogano sa letmo usmial. "Nuž, pravdu povediac, keby tento prameň naozaj mal neviditeľného strážcu, vedel by som o ňom dávno pred tým, než si ma na to upozornil."

Mrzák opäťoval jeho pohľad. "Ty si čarodejník, čo?"

"Vypadám na to?" zatváril sa Rogan pobavene.

"To teda hej. Celý v čiernom, na krku náhrdelník z pazúrov čohosi, čo určite nepochádza z tohto sveta, oči ako diery do pekla. A navyše ťa poslúcha ten vlk. Kam máš namierené?"

"Do Ploveča, na jarmok. Myslel som, že tam dorazím pred zotmením, ale to sa mi už asi nepodarí, hm?"

"Veru nie," pokrútil hrbáč hlavou a posadil sa na vodou obrúsený balvan. Černokňažník ho zamyslene pozoroval.

"Ako sa vlastne voláš?" nadhodil.

"Trebor. A ty? Ak to, pravda, nie je tajomstvo," uškrnul sa. "Znalosť čarodejníkovho pravého mena vraj dáva človeku moc nad jeho dušou..."

"To je len hlúpa povera. Takisto ako viera, že sa dá čarovať vyslovením nejakého zaklínadla, najlepšie v nejakom prastarom, nezrozumiteľnom jazyku. Na slovách nieje nič magického. Som Rogan." Vranovlasý mág vyložil nohu na kameň a oprel si lakť o koleno. "Žiješ tu už dlho?"

"Odkedy zomrel predchádzajúci strážca prameňa. Bude to už..." Chvíľu v duchu počítal, potom sa mu oči rozšírili prekvapením. "Doriti, dvanásť rokov!"

"Baví ťa to tu?" zaujímal sa černokňažník.

Trebor naňho pozrel. "Čudná otázka. Nenudím sa, ak si mal toto na mysli. V Ploveči a na okolí ľudia veria, že voda z tohto prameňa je zázračná, že dokáže vyliečiť mnohé choroby. U žien neplodnosť, u mužov stratu mužnosti, ale aj bolesti kĺbov, žalúdočné ťažkosti, všetko možné... Takže sem deň čo deň prichádza plno ľudí a každý z nich mi prinesie nejaké to jedlo alebo dačo na vypitie, prehodí so mnou slovo – dve. Netuším, či niekedy niekoho tá voda naozaj vyliečila. Isto viem len jedno -mňa tejto pliahy," ukázal si palcom na hrb, "určite nezbavila."

Opäť sa napil. "Keď som bol decko, matka ma sem vodievala skoro každý deň. Vychlípal som tej vody viac ako všetci ostatní dohromady - a nič. Nakoniec to matka nezvládla. Už nedokázala znášať to množstvo zhnusených pohľadov, ktorými jej dieťa častovali susedia. Poprosila starého strážcu prameňa, aby ma vzal k sebe a urobil zo mňa svojho nasledovníka. Stalo sa. Nie je to bohviečo, ale takto aspoň môžem byť žobrákom bez straty dôstojnosti a sebaúcty. Som spokojný."

"Nie, nie si," mienil Rogan. "Klameš sám seba."

Hrbáč vzhliadol. Oči mu zastrelo čosi ako zmes hnevu a smútku. "Nieje to ktovieaká zábava pre chlapa v mojom veku, žiť takto

odstrčený od ostatných ľudí. Rutujú ma, to áno. Keď však v máji dole v údolí mladí z Ploveča pália ohne, ich spev a výskot počujem až sem hore. Vtedy by som im tú ich posratú rútosť najradšej nadžgal do gágorov, to mi ver..."

Goryvlad ničoho-nič nastražil uši, vyskočil a hlasno zabrechal. Muži vyhliadli a nemuseli ani hádať, čo vlka znepokojilo. Z lesa zaznel dupot kopýt a vzápätí sa spomedzi stromov vynorili štyria jazdci. Boli odetí v lanných košeliach a kožených kabátcoch, po ruke mali luky, ošpey a meče. Na brehu jazierka zastavili a bez pýtania zaviedli kone k vode.

"Buď pozdravený, Blahorodie," šuchtal sa Trebor v ústrety vodcovi družiny. "Vybrali ste sa na lov?"

Svetlovlasý junák zoskočil z koňa a preskočil potok. Venoval krátky pohľad Roganovi, potom stočil zrak na hrbáča.

"Nie tak celkom," odvetil. "Hľadáme Merada. Nevidel si ho teraz niekedy?"

"Merada?" poškrabal sa Trebor za uchom. "Ale áno, zastavil sa tu. Lenže... to už je najmenej päť dní."

Mladík zovrel pery. "Viem. Mal priniesť čerstvú zverinu na včerajšiu hostinu, no vôbec sa nevrátil do hradiska. Muselo sa mu niečo stať. Nevieš, kam mal namierené?"

"Myslím..." Strážca prameňa zaváhal. "Myslím, že šiel hore k mohylovému poli..."

Junák sa zvrtol na päte. "Počuli ste!" zavolať na družinníkov. "Do sediel!"

"Ja by som to nerobil," povedal Trebor rýchlo.

Mladík sa k nemu otočil s otázkou v očiach.

"O chvíľu zapadne slnko," dodal hrbáč. "Vstúpiť na to miesto po súmraku nieje veľmi dobrý nápad. Spomeň si na Utimíra..."

"Vravíš mohylové pole?" vložil sa do rozhovoru Rogan. "Povedz mi o tom viac, Trebor."

Bogun naňho zvedavo pozrel. "Prečo ťa to zaujíma, cudzinec? A kto vlastne si?"

"Volajú ma Čierny Rogan," sklonil mág hlavu v náznak úctivého úklonu. "A ty si podlá všetkého Bogun, syn plovečského kniežata Kazimíra, mám pravdu?"

"Máš." Mladík zúžil oči. "Už som o tebe všeličo počul, černokňažník."

"A mne sa zas cestou dostalo do uší, že Kazimírovi nedávno záhadne zmizla dcéra. Zdá sa, že to nebol ojedinelý prípad."

Bogun chvíľu zamračene pozeráť mágovi do očí, no nedôvera sa mu postupne vytratila z tváre. Z hrdla mu vyšiel ťažký vzdych. Prikývol. "Mládka, moja sestra, sa stratila ako prvá. Pred tromi týždňami raz popoludní osedlala koňa a vybrala sa na krátku jazdu do polí a k lesu. Vrátila sa len jej kobyľa. Prehliadali sme všetko, no po Mládke ani stopy. Potom - asi pred desiatimi dňami - sa stratil Utimír, náš žrec, keď sa za splnu vybral na mohylové pole zbierať bylinky. A teraz Merad, prvý kniežací lovec... Určite to všetko nie je iba zhoda okolností. Ty si človek, čo sa rozumie do čarov a zaklínania. Myslíš... že by tie zmiznutia mohla mať na svedomí nejaká nadprirodzená bytosť?"

"Ťažko povedať. Ak je pravda, že sa lovec aj žrec stratili na mohylovom poli, nie je to vylúčené. Na podobných miestach často zvyknú sídliť nečisté sily - alebo tam môžu byť zvyšky nejakej starej kliatby. Určite to presnejšie by som dokázal iba priamo na mieste."

Bogun spozornel. "Mám to chápať ako ponuku?"

"Môže byť," pripustil Rogan.

"Koľko?" spýtal sa kňazíc bez okolkov.

"Ak nič nenájdem, odmenu nežiadam. Keď sa mi však podarí zistiť, čo sa stalo s kňazom a lovcom, prípadne aj s tvojou sestrou, tak povedzme... Päťdesiat strieborných?"

"Dostaneš sto," uzavrel Bogun a zdvihol hlavu. "Slnko už zmizlo za návrším. Najvyšší čas vyraziť."

"Poďme," súhlasil čiernokňazník a vrátil sa k svojmu vraníkovi. Keď vkladal nohu do strmeňa, na ramene mu spočinula čiasa ruka. Spýtavo sa pozrel do Treborovej strápenej, vďaka hlbším vráskam akoby o desať rokov staršej tváre.

"Vezmi ma so sebou, priateľu," povedal mrzák slabým hlasom. "Prosím."

Čiernokňazník ponoril pohľad Treborovi do očí. Potom prikývol. Mlčky, bez jedinej otázky, bez známky prekvapenia či údivu. Vyskočil do sedla a podal hrbáčovi ruku, aby mu pomohol vysadnúť na koňa.

Vyrazili.

Slnko zapadlo a obloha rýchlo stemnela. Pohrebiskom sa ako duše dávno zomretých začali plížiť tieň.

"Bež sa na to pozrieť, Gorja," povedal Rogan tlmene.

Čierny vlk zavetrl, sklonil čumák k zemi a rozbehol sa medzi mohyly. Kamenné navršseniny rôznych veľkostí sa takmer strácali pod hustou spleťou lieskového krovia a bukovej či dubovej mladiny. Goryvlad nečujne zmizol v hustí.

"Ako to, že je taký krotký a poslušný?" čudoval sa Bogun, zosadajúc z koňa.

Čiernokňazník sa nepekne uškrnul. "Chlapa, čo naposledy považoval Gorju za krotkého, vyviedol z omylu až pohľad na vlastnú krv, striekajúcu mu z roztrhnutej krčnej tepny. A poslušný? Ako sa to vezme. Jednoducho rozumie každému ľudskému slovu, to je všetko."

Bogun to zrejme vzal na vedomie, lebo namiesto ďalších otázok sa otočil k svojim chlapom a nakázal im prihotoviť nejaké fakle.

"Netreba," zadržal ich Rogan. "O svetlo sa postarám ja."

Odkiaľsi z hustnúcего šera začuli Goryvladovo štekanie.

"Poďme," povedal čiernokňazník, zložil si z pliec plášť a prehodil ho vraníkovi cez chrbát. Potom zvesil zo sedla široký remeň s mečom a opásal sa ním.

"Nechceš radšej zostať tu?" spýtal sa Trebora.

Hrbáč sa zhlboka nadýchol. "Pôjdem s vami."

Rogan prikývol a pokynul družinníkom. "Držte sa za mnou."

Bogun vybral jedného muža, aby zostal pri koňoch. Ostatní nasledovali čiernovlasého mága. Tesne predtým, než sa ponorili do tienistého porastu, Rogan sa na chvíľu zastavil a natiahol pred seba pravačku. Nad jeho otvorenou dlaňou vyšľahol z ničoty krvavočervený plameň. Ten sa skrútil, vytvoril guľu veľkosti mužskej päste a tá sa na Roganov pokyn rozletela dopredu.

Postupovali húštinou, rozháňali konáre, obchádzali podivne tvarované kamene, nepochybne tu vstýčené mohylovým ľudom. Medzičasom sa úplne zotmelo. Čarodejná guľa im síce svietila na cestu, no jej krvavá žiara len znásobovala nepríjemné pocity, vyvolané strašidelnosťou miesta.

Goryvlad ich čakal na neverkej čistinke. Keď sa objavili, zdvihol hlavu od akejsi neforemnej kôpky v tráve a zavrteľ chvostom.

"Pri samotnom Svarožičovi, čo to našiel?" zachripel jeden z družinníkov.

Sklonili sa nad záhadnú vec a černokňažník jednoduchým gestom privolať žiariacu guľu bližšie.

"Bohovia," vydýchol Bogun. "To je Merad! Teda aspoň to, čo z neho zostalo..."

Čarodejné svetlo odhalilo rozšklbané torzo ľudského tela. Neporušená zostala vlastne iba hlava, trup bol odtrhnutý tesne pod hrudným košom, ľavá ruka od ramena, pravá od lakťa. Vnúternosti boli preč a naokolo sa povaľovali obhryzené, stopami po ostrých fešákoch poznačené kosti.

"Čo ho mohlo takto doriadiť?" spýtal sa Trebor šeptom.

Goryvlad vydal niekoľko zvláštnych zvukov, znejúcich ako čosi medzi kňučaním a vrčaním.

"Vlci," pokýval Rogan hlavou. "Gorja však tvrdí, že ho nezabili. Len našli mŕtvolu. Pozrite," ukázal na nebožtíkovu hlavu. "Ústa má plné hlíny. Než ho vlci vyňuchali, musel byť niekde zakopaný. Gorja to miesto nájde."

Vlk úsečné štekol a s čumákom pritisnutým k zemi sa rozbehol medzi mohyly. Muži sa ponáhľali za ním, obklopení karmínovým svitom. Predrali sa lieskovou húštinou a vstúpili na široké trávnaté priestranstvo. Gorja ich privolať až kamsi na opačnú stranu čistiny. Už z diaľky videli vyškľbané trsy trávy a rozhrabanú pôdu.

"Odtiaľto vlci vytiahli telo," pokračoval Rogan k hrobu. "Bolo pochované veľmi plytko, takže ho ľahko zacítili."

"Merada teda skántril človek," usudzoval Bogun.

"Tým by som si nebol taký istý," zašomral černokňažník, strčil ruku do jamy a začal rozhrávať kyprú pôdu.

"Čo chceš nájsť?" pozoroval ho kňazic nechápavo.

"Vášho žreca. Vlci boli zaujatí súbojom o lovcovu mŕtvolu, takže si ostatné telá v hrobe nevšimli. Aha... Tu je to. Pomôžte mi."

Bogun a jeho druhovia chvíľu ohúrené hľadeli na ľudskú ruku, ktorú Rogan vytiahol zo zeme, potom sa však chopili dýk a začali kopať. Netrvalo dlho a vybrali z jamy telo starého, vyziabnutého muža. Po desiatich dňoch v plytkom hrobe nevydávalo ktovieako príjemnú vôňu.

"Utimír," ohrnul Bogun nos a zakryl si tvár rukávom. "Mal si pravdu. Ležali s Meradom vedľa seba. A obaja majú ústa plné hlíny, akoby sa ňou boli zadusili. A... Myslíš, že..."

Rogan prikývol. "Áno, zrejme tu nájdeme aj tvoju sestru."

"Ale..." Kňazicovi sa stiahlo hrdlo. "Ale kto, pri všetkých bohoch, ich zavraždil a prečo?"

Černokňažník sa vstýčil a upriamil pohľad kamsi za Bogunov chrbát. Mladík sa otočil a zrak mu padol na Trebora. Hrbáč postával obďaleč a krvavé svetlo sa odrážalo v jeho vlhkých, nepričetné vytreštených očiach.

"Myslím, že Trebor o tom niečo vie," vyhlásil Rogan.

"Čože?" nakrčil Bogun čelo. "Trebora? Chceš povedať, že tento mrzák svojimi pokrútenými paprčami siahol na...?"

Goryvlad našpicoval uši a výstražné zavrčal. Rogan sa bleskovo zvrtol a jediným gestom premenil magickú guľu na spršku drobných svetielok, rýchlo pohasínajúcich v tme.

"Ak vám je život milý," sykol, vyťahujúc meč, "držte sa tesne pri mne." S tým zabodol zbraň do zeme, pokľakol na jedno koleno a oboma dlaňami zovrel čiernou kožou opletenú rukoväť. Muži z Ploveča

boli zmätení, no uposlúchli mágov rozkaz a postavili sa zaňho. Ruky sa im chveli v blízkosti zbraní. Goryvlad sa posadil hneď k Roganovmu meču a stíchol - zjavne vedel, čo bude nasledovať.

Z hrobu niekoľko stôp pred nimi sa začalo dvíhať čosi ako svetielkujúca zelená hmla. Cíveli na to v bezdychom tichu.

Černokňažník zavrel oči a svaly na tvári sa mu zavlnili sústredením. Oči démona, ktorého kovová tvár zdobila koreň čepele Roganovho meča, sa rozžiarili červeným svetlom. To sa rýchlo rozšírilo pozdĺž celého ostria, obklopilo kračiaciho muža a potom zahalilo i Goryvlada a družinníkov. Nikto z nich sa neodvážil ani pohnúť.

Zelený opar vytvoril nad hrobom svetielkujúci oblak zhruba vo veľkosti ľudskej postavy. Ten sa začal tvarovať a preskupovať a čoskoro sa pred zrakmi užasnutých mužov objavilo priehladné telo mladej ženy. Jej pôvabné krivky boli sporo zahalené čímisi ako jemným závojom, ktorého konce zľahka povievajú v nepocítenom vánku. Chodidlá štíhlych nôh sa vznášali asi dve stopy nad zemou.

"Bohovia," hlesol Bogun. "To je Mladka... Moja úbohá sestrička. Čo sa to s ňou stalo? A čo je to za zvláštny zvuk? Znie to, akoby spievala..." Kňažicovi sa zlomil hlas.

"To je spev, ktorým bludičky lákajú smrteľníkov do bažín a hrobov," povedal Rogan šeptom. "Keby vás nechránilo kúzlo, podľahli by ste jej hlasu a bolo by po vás."

"Ale... Bludička?" nechápal Bogun.

"Áno. Bludičky sú duše žien a detí, ktoré umreli násilnou smrťou a ich telá vrahovia ukryli na neznámych miestach. Sú potom naveky pripútané k svojim hrobom a po nociach blúdia temnotou, aby k sebe svetlom a spevom lákali náhodných zatúlcancov. Ich utrpenie sa skončí vtedy, keď nájdu človeka, čo je za ich smrť zodpovedný... Dovtedy zahubia každého, kto podľahne ich moci."

"I Utimíra a Merada," dodal Bogun chrapľavo.

Odrazu bludičkin čudesný spev stíchol a jej zeleno žiariace oči sa upreli na konkrétny cieľ. Muži uvideli, ako k otvorenému hrobu potácavo kráča Trebor. Na tvári mal neprítomný výraz, oči zaslzené, zrakom visel na prízraku.

"Hrbáča tvoje kúzla nechránia," uvedomil si jeden z družinníkov. "Urob niečo, inak je po ňom!"

Černokňažník pokrútil hlavou. "Trebor sem prišiel, aby zlomil Mladkinu kliatbu. Nech urobí, k čomu sa odhodlal."

Strážca prameňa pred príznakom padol na kolená a sklonil hlavu. Plecia sa mu chveli, zdalo sa, že v sebe dusí plač.

"Trebor," prehovorila bludička zvláštnym, nepozemským hlasom. "Konečne si sa ku mne vrátil. Čakala som na teba. Vedela som, že prídeš..."

"Ja... Ja som ti nechcel ublížiť, Mladka," vzlykol hrbáč rozochvené. "Keď som však videl, ako sa skláňaš nad jazierkom a naberáš vodu do svojich drobných dlaní... Bola si v tom okamihu krásna ako bohyňa a... Odrazu ma prepadla túžba, aby tie dlane spočinuli na mojom ohyzdnom tele. Akoby... akoby ma tvoj hrejivý dotyk mohol vyliečiť, áno, ja som v tej chvíli uveril, že stačí trocha tvojej lásky, aby sa stal zázrak a ja budem ako ostatní a ľudia ku mne konečne budú cítiť niečo iné ako len ľútosť a odpor... Veril som, že máš tú moc, že ma, tak ako v legendách, milovanie s tebou zbaví kliatby... Nechcel som ti siahnúť na život, Mladka, prisahám pri všetkých bohoch... Lenže potom som v твоjich očiach zazrel strach a zhnusenie, začul som tvoj krik... Čosi

mi zatemnilo myseľ a... Už sa to nedalo zastaviť. Nech sa za to naveky dusím bahnom v najtemnejšom kúte Lesa večnosti..."

"To je v poriadku, Trebor," tíšila ho bludička nežne. "Už je to všetko preč. Stačí, keď ma naposledy objímeš a tvoje utrpenie pomíne. Navždy. Presne tak, ako si si to prial." Prízrak sa opäť dal do spevu a Trebor, akoby vedel, čo bude nasledovať, zavrel oči.

V tej chvíli sa rozkopaná zem pred ním rozhrnula a z hrobu sa náhle vynorilo telo. Rozklad sa už na ňom výrazne podpísal, no podoba so zjavením sa nedala odškriepiť.

Bogun zachrčal: "Mládka!" a rýchlo sa odvrátil. Ušetril sa tak pohľadu na mŕtve dievča, ako hnilobou poznačenými rukami objíma Trebora a v láskyplnom bozku mu pritláča na pery svoje ústa plné hmýriacich sa červov. Hrbáč sa zazmieval, kľúčovito okolo seba zašmátral rukami, no bolo neskoro. Telo kniežacej dcéry sa ponorilo do zeme a s neuveriteľnou silou za sebou vtiahlo aj svojho milenca a vraha. Hrob sa zavrel.

Bludička stíchla, jej smutná pieseň zanikla v mlkvote, panujúcej nad pohrebiskom. Mládka zatvorila oči a zelenkastý svit začal pohasínať. Duch sa tentokrát nevrátil do hrobu, lež zbledol, stratil tvar, rozplynul sa v temnote.

"Kliatba pominula," prehovoril Rogan do ticha a vstal. Keď vytiahol meč zo zeme, čarodejné svetlo zhaslo.

"Je to preč?" spýtal sa Bogun slabým hlasom.

"Nadobro," prisvedčil Rogan. "Mládka našla svojho vraha a jej duša je konečne voľná. Vykopte telá. Naložíme ich na kone a odvezieme do Ploveča. Myslím, že si tí nešťastníci zaslúžia poriadny pohreb v očistnom ohni."

"Aj Trebor?"

"Aj on."

Bogun chcel čosi namietnuť, no pri pohľade do Roganovej meravej tváre pochopil, že černokňažník práve povedal svoje posledné slovo.

ilustroval Jiří Grus

Juraj Červenák

Narodil se v roce 1974. Absolvoval gymnázium a nyní, jako správný intelektuál (jeho vlastní slova), pracuje jako noční hlídač v Banské Štiavnici, což je práce, která mu poskytuje dostatek času na jeho koníčky.

Psát začal v osmi letech, a to hlavně pokračování dobrodružství Vinnetoua a Old Shatterhanda. Postupně přešel k fantasy a komiksu poprvé publikoval právě v komiksovém časopisu Bublínky.

V letech 1993 až 1995 vydal pod pseudonymy Thorleif Larsen a George Callahan fantasy romány Meč z Thormarenu, Conan a stíny Hyrthu a Tollrander - Klenot zakletého čaroděje. V antologii Oko netvora temnot (1996) byl autorem titulní povídky. V současnosti aktivně spolupracuje s časopisem Fantázia - např. povídka Mrtví stříbro nepotřebují. Za povídku Na píad' chlap, na lakat brada... získal v soutěži O nejlepší fantasy titul rytíře fantasy. Je alergicky na americké ságy typu Eddingse a intenzivně pracuje na cyklu fantasy, který se odehrává ve světě staroslovanských mýtů.